

ABRAHAM HANS

DE BEKENTENIS

Het was een kille avond in januari 1931. De nieuwjaarsdagen waren dus achter de rug. Greta Wellens stond angstig bij het ouderlijk huis. Gisteravond was ze op het kasteel half bezwijmd neergezonken. Martha had haar naar bed geleid. En van morgen al vroeg was Greta opgestaan. Ze zei tot Martha dat ze ziek was en naar huis wilde. Gejaagd vertrok ze uit het kasteel. Maar ze nam de eerste stoomtram naar Gent. Ze moest François spreken. Om halfnegen stond ze reeds bij de fabriek. François was kwaad geweest en had ze naar het bekende huis in de stille straat gestuurd. Daar zou hij bij haar komen. De weduwe ontving haar nors en liet haar in een kamer. Pas tegen twaalf uur kwam François daar. Greta zei hem bruusk dat ze in verwachting was en geen raad meer wist. Ze verweet hem dat hij haar bedrogen had zoals dat fabrieksmeisje. Toen gaf François haar geld en het adres van een vrouw die haar helpen kon. Alle angst en gevaar zou geweken zijn, indien Greta er heen ging. In de namiddag was ze bij de woning van de vrouw geweest te Ledeberg. Maar nog heviger angst greep haar daar aan. Ze dacht aan een meisje van de Moerhoek. Die had ook zo een loense vrouw ter hulp geroepen en was ziek thuis gekomen. De rijkswacht moeide zich met haar... Het meisje was echter gestorven.

Greta trad de geheimzinnige woning niet binnen. Om vijf uur sprak ze François weer in het huis van de weduwe. Hij was woedend omdat ze zijn raad niet wilde volgen en dreigde alles af te liegen, indien er een schandaal uit voortkwam.

Greta verweet hem zijn lafheid. Hij had haar vroeger beloofd dat ze altijd onder zijn hoede zou zijn. Nu wilde hij haar tot verboden abortus verlokken. Als hij maar de grote, deftige heer bleef. Wanhopig was ze naar de tram gegaan en nu stond ze aan de ouderlijke hoeve. Vader en moeder zouden het zeker weten, dat ze de hele dag van het kasteel weg was geweest. Wat moesten ze van haar denken? Jan kende haar geheim. Haar broer zou zeker al terug zijn van de fabriek. Had hij het verteld van François? Greta trad nog wat nader. Ze moest toch naar binnen.

«Ha, ge zijt daar!» klonk het eensklaps.

Greta slaakte een gil. Uit het duister dook een man op. Het was

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 451

A. HANS.

De Gestoorde Zesdagenkoers

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

Edmond, de kasteelknecht.

«Ze weten bij u en bij ons niet wat peinzen. Waar hebt gij toch gezeten?» vroeg hij.

Maar hij moest Greta vastgrijpen, want hij zag dat ze zou vallen. Boer Wellens had gerucht gehoord en kwam buiten. Een plek klaarte viel door de deur.

«Greta is hier, help mij, want ze valt kwalijk!» riep Edmond.

Binnen zat baron de Porteira. En ontsteld kwam hij ook kijken.

«Wadde isse dadde?» vroeg hij. «Van waar komt zij?»

«Ik weet het niet, mijnheer», antwoordde Edmond. «Ik zag ze al met een keer en ik moest ze vast grijpen, want ze zou gevallen zijn.»

Vader Wellens en Edmond droegen Greta binnen. Moeder jammerde. De andere kinderen waren naar het schotelhuis gestuurd en maakten daar lawaai.

«Greta, wat is er kind?» vroeg vrouw Wellens. «O, ze lijkt wel dood.»

Ze opende de voutekamer en Greta werd er op een bed gelegd.

«Laat mij alleen met haar,», zei vrouw Wellens. «Ze zal wel tot haar zelf komen.»

In de namiddag had de barones Martha gezonden om te vragen hoe het met Greta was. Vader en moeder Wellens schrokken van dat bezoek. Greta was niet thuis geweest. Ze hoorden dat ze de vorige avond zich reeds naar had gevoeld en 's morgens erg ziek was.

Waar kan ze nu zijn?

Wellens ging zoeken in het bosje, keek in de grachten, aan de rand van de akkers. En Martha was met dit ontstellend nieuws naar het kasteel teruggekeerd. Nu tegen de avond kwam de baron eens horen. Zijn gelaat stond nijdig. Hij had gebromd over de rare manieren van een meid die 's morgens vroeg weg liep. En ze was niet naar huis gekomen.

Daarover sprak men toen Greta verscheen. Edmond had zijn meester moeten vergezellen, doch mocht niet in huis. En hij was de eerste die Greta zag.

«Ga buiten!» gebod de baron thans.

De knecht gehoorzaamde.

«Ha, ik weet meer dan gij», mompelde hij. «Maar ik gebaar van niets. Een rare ziekte.»

Daar op de voute kwam Greta spoedig bij. Ze keek verwaasd op.

«O, moeder!» kreet ze.

«Ja, ge zijt bij mij», sprak vrouw Wellens ontroerd.

«Ik voel me raar.»

«Maar waar zijt ge heel de dag geweest»

«Naar de stad... naar de apotheker. 't Was voor de hoofdpijn. Ik moest poeders hebben», kreunde Greta.

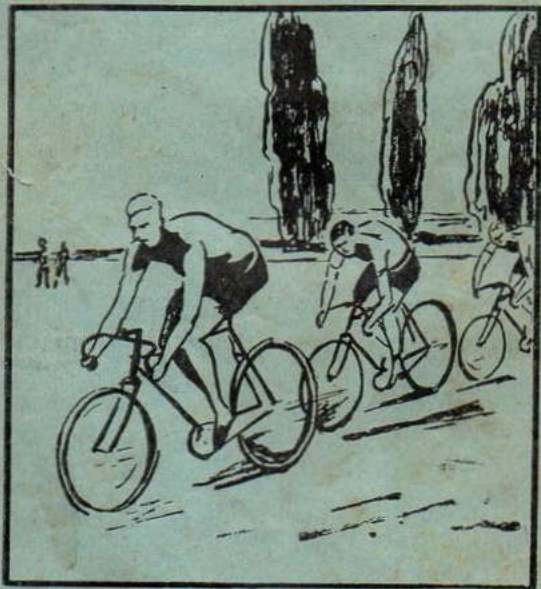
Maar vermoeid sloot ze de ogen. O, rusten... niets meer zeggen...

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 465.

A. HANS.

De Groote Ronde

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

heel stil liggen...

«Kom, 'k zal u helpen ontkleden», zei vrouw Wellens medelijdend.
«Arm schaap toch...»

Dan zou ze een kruik met warm water vullen. En ze kwam weer in de keuken.

«Ewel, isse zij bij haar zinnen?» vroeg de baron.

«Ja, mijnheer.»

«En wadde zij heeft nu uitgemeet de hele dag?»

«Zij had zoveel zeer in haar hoofd. En ze is naar de stad gegaan om poeders bij een apotheker», vertelde de moeder.

«Wadde een kedakt. Mevrouw de barones heeft poeiers voor zeer in het hoofd. Greta is ook koppik, precies als Jean, die hele daak op de velo zit te stamp.»

«Hele dagen! Ha, neen mijnheer. Jan werkt in de fabriek,», zei vader Wellens.

«Ja, ja, hoe lank. Nu, ik zal het zek teken mevrouw de barones, dadde Greta hier is. Mevrouw zal niet kontent zijn. Percies of zij niet gesoigneerd zou zijn op "De Donk".»

En de grimmige man trippelde naar buiten.

Moeder ging met het warme water naar de voutekamer.

Greta lag te schreien.

«Maar kind, waarom zo triestig? Hebt ge de baron gehoord?»

«Ja.»

«Hij was kwaad maar ge moet u dat niet aantrekken. Hier is een warme kruik. Dat zal u deugd doen. Uw voeten zijn als verseven. Uw kousen waren doornat. En ge moet een kom hete melk drinken.»

Zo sprak vrouw Wellens tot haar dochter. Maar ze moest dan voor de andere kinderen zorgen. Haar man was in de stal. Het labeur op een hoeve houdt nooit op.

Jan kwam thuis en moeder vertelde hem, wat er gebeurd was. De zoon ontstelde geweldig. Hij dacht dadelijk aan jonker François.

Zwijgend zat hij neer. En hij had geen zin om vanavond in de stal op de daar opgehangen fiets te gaan zitten trappen en zijn benen lenig te maken.

De andere kinderen trokken naar bed. Vader zat bij de haard een pijp te roken. Moeder verstelde kleren, Greta was ingeslapen.

Na een wijl ging de moeder tot bij haar dochter.

Greta keek haar met wijde ogen aan.

«Ge zegt niets», fluisterde ze. «O, moeder.»

«Wat is er kind?»

Greta begon weer te schreien.

«Moeder... ik ben zo ongelukkig,» kreunde ze... «O, ik ware beter dood!»

De angst greep vrouw Wellens bij het hart.

«Moeder», hernam Greta op gedempte toon... «ik heb verkeerd

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 667

A. HANS

DE KOERS VAN DEN LUIAARD

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortich.

gehandeld... O, gij moet het toch weten... en ik kan het alleen niet meer dragen. Ik zou in de beek lopen of in de put springen.»

«Zwijg toch, kind... Aan uw moeder moogt ge alles zeggen. Ik luister, Greta.»

De zieke sloeg de handen voor de ogen, en in haar grote liefde wilde moeder haar de bekentenis verzachten.

«Er is op het kasteel wat met u gebeurd, hé», vroeg ze met bevende stem.

«Ja, moeder... O, ik heb met jonker François te doen gehad... Nu brandt het in mij... Ik ben slecht...»

En huiverend deelde Greta mee dat ze in verwachting was. Vrouw Wellens weende met haar. Greta vertelde alles. Lang bleef de moeder bij haar. En dan legde ze koude doeken op het gloeiend voorhoofd. Greta sluimerde weer in.

De boerin keerde bij vader Wellens terug.

«Word niet kwaad», sprak ze zacht. «Greta heeft fel de koorts... Ons kind is verleid geworden door jonker François.»

En vrouw Wellens herhaalde Greta's bekentenis. Vader Wellens wrong zich in zijn zetel heen en weer. Soms greep hij de leuning zo geweldig vast dat ze kraakte.

«Heb medelijden met Greta!» pleitte zijn vrouw...

«Zo in het ongeluk gelopen... Willens en wetens... De schande over ons huis!» snikte de pachter.

Hij ging naar buiten. Moeder voelde zich verlicht dat hij schreide. 't Was beter dan een aanval van woede.

Vader Wellens liep het hof op en neer. Hij weende als een kind.

«Die loeder, die loeder!» siste hij nu en dan.

Lang bleef hij buiten. Toen hij weer binnen trad, zat moeder op de voutekamer.

Ze stak haar hoofd even aan de deur.

«Greta is woelig... Ze heeft zwaar koorts», zei ze. «Ga slapen... ik blijf hier waken.»

Wellens stapte naar boven bij Jan. Die was wakker. Vader vertelde alles.

«'t Is wreed, 't is wreed!» herhaalde Jan telkens.

Weken had hij met onrust en angst gelopen, maar de zekerheid trof hem nog vreselijk.

«Uw zuster is zo slecht als Roos van de «Vlasbloem», zei vader bitter.

«O, neen, neen... De jonker is zo sluw...»

«Maar we hebben haar toch treffelijk opgebracht. Ze wist, wat er van voort moest komen. En wat zal het nu zijn. Ze zullen haar op «De Donk» schandelijk weg jagen en van de jonker alles verduiken.»

ABRAHAM HANS

OVER BERGEN DAL

bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM